

V.

GIAI ĐOẠN
(THÁNG 2/1996)

□

TA BIẾT TÌM ĐÂU
MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 23)

*Em chưa hiểu được những điều đã cũ
Bởi vì điển tích cũng cần thời gian
Ba trăm năm sau người ta kể lại
Chuyện tôi và em huyền thoại ngàn trang.*
(Thơ TNH).

Trong câu chuyện ngắn giờ uống *café*, **sáng thứ Năm ngày 1/2/1996**, tôi xin TNH nêu không nghĩ tôi là vợ nữa thì hãy xem là bạn, một người bạn rất chí tình trong 8 năm qua TNH từng biết, đề trình bày cho tôi hay "*tại sao có sự tuyệt vọng*" nơi TNH như thế?

.....

(TTBG tự ý bỏ 3 dòng.)

.....

Tức thì TNH la lớn, điệu rất giận dữ:

"Em tưởng bố không thèm viết sao? Bố thèm kinh khủng. Nhưng bây giờ bố không thể nào viết được nữa. Cây bút bố đã bị đông cứng."

Nét mặt trông rất đau khổ, TNH nói thêm trước khi bỏ đi hẳn ra cửa:

"Nếu đọc bài thơ Ủ Mây tặng em ngày sinh nhật vừa qua, em hẳn thấy chữ '*phần thư*' thì có nghĩa rằng bố định đốt hết tất cả những gì từ trước đã viết."

Tôi chợt thẫn thờ nhìn rõ một sự thật: "*Sự bé tắt ngòi viết nơi TNH!*"

Lặng im thật lâu trước lời thú nhận này, sau cùng tôi thành thật:

"Nếu bố muốn bỏ đi, em cũng không cản. Nhưng chỉ xin bố nên ra đi khi đã khỏe mạnh cả tinh thần lẫn thân xác. Còn bây giờ bố đang bệnh từ nội tâm đến cuộc sống, làm sao em nỡ để mặc bố đi? Bố đã hiểu em là người chí tình thế nào, càng những khi bố sa cơ thất thế, em lại càng không muốn đẩy bố vào nơi ngõ cụt."

Sáng thứ Sáu kế tiếp, ngày 2/2/1996, trong buổi *café*, khác với thói quen mọi bữa ra ngoài hành lang hút thuốc, TNH cứ lẩn quẩn trong phòng làm việc của tôi, trên thái độ như có điều khác lạ. Tôi trình bày ngay ý nghĩ mình rằng sẽ để TNH tự do, không muốn cầm chân TNH nữa.

TNH la lớn:

"Em đâu biết trong con người bố có sự giằng co ghê gớm, nửa phần bố muốn ở lại với em, nửa phần muốn bỏ ra đi."

TNH nhấn mạnh:

"Em tin hay không là quyền của em, nhưng thật thì sự ra đi này chẳng bất cứ người đàn bà nào trên đời dù mãnh lực là nguyên nhân thúc đẩy. Bố phải bỏ đi bởi lẽ nếu ở lại, sợ rằng không viết gì được nữa."

Tôi đã dứt khoát ý nghĩ dày vò suốt cả đêm hôm trước, nên buông thông câu đáp:

"Em không muốn giữ bố nữa. Bố cứ làm theo ý thích riêng, đừng nên đổ thừa 8 năm qua em đã tàn phá đời bố. Sự việc quan trọng là từ bây giờ em hứa không để chúng mình rơi vào tình trạng 8 năm qua nữa, nhưng bố không tin tấm lòng em thì em cũng chẳng cần giải thích gì thêm."

Nét mặt TNH có phần xao xuyến nhưng trông rất tiều tụy.

*

* *

Em gái Kiều My về lại Paris sau ba tháng ở Mỹ. Và theo lời tôi nài xin, mẹ tôi cũng đến chơi nhà anh Cao Quang Ngộ một tuần.

Quả thật làm điều này, lòng tôi đau nhói. Nhưng không còn biết cách nào hơn. Tôi cần sự vắng lặng trong nhà để giải quyết những tình cảm phức tạp hiện tại. Tôi cũng cần trốn lánh các người thân trong cơn đau khổ tột cùng của trái tim. *Đúng hơn, tôi xấu hổ phải phơi bày cho họ thấy tất cả ê chề trong đời riêng tôi từ trước.*

Có lúc thấy hối hận thật nhiều với mẹ tôi theo những gì đang hành xử hôm nay. *Tự hỏi, người đàn ông như TNH có đáng cho tôi phải đánh đổi tình gia đình như thế? Khẳng định KHÔNG! Nhưng nghĩ đến đứa con thơ 8 tuổi, tôi lại phải nghiền răng bóp chết nỗi kiêu hãnh trong nội tâm mình.*

[]